

„Danstieren“

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstieren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Beskilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstieren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsens Formand.

Alle Indsendelser — Afhæftninger, Fortættede Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Ansøgere sendes direkte til „Danstieren“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstieren“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Besked modtages af Udgiverne og al Øst er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovgivning.

Naar Brevene henpender sig til Fjort, der anretter i Bladet, enten for at lade sig beme eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Oplysningerne i dette Blad. Det vil være til genbidig Nytte.

Til vore Runder og Abonnenter.

Vi ønsker herved at henvende vore ærede Runders og Abonnenters Opmærksomhed paa, at vi nu nærmer os den Tid, da Danish Luth. Publ. House skal have sit Opgjør og Status, nemlig til 1. Maj. Det skulde glæde os, om alle, som staar i Relation til Bladet eller til dets Redaktion, vil indbetale Beløbet, om det end er lille, inden nævnte Dato, at vi kan faa vore Bøger i Orden for Status og Revisionerne.

Vi skal da gerne give Kredit igen efter 1. Maj saa meget, som vi er i Stand til.

Vær saa venlig at huffe denne Hensigelse og forglem ikke at faa eders Regnskab med Husset i Orden inden 1. Maj 1903.

Paa Danish Luth. Publ. House's Vegne.
Paul Petersen,
Bestyrer.

Bibelforklaring.

„Jordens Salt.“ (Matth. 5, 13)

„J er Jordens Salt. Men dersom Saltet har mistet sin Kraft, hvormed skal det saltes. Der duer til intet andet end at fasses ud og nedtrædes af Mennesker.“ Disse Ord af Maf. Evangelium findes i Herrens Bjergprædiken, hvilken er beskrevet hos Mat. Kap. 5-7. Denne Prædiken tænk man sig jo holdt for en stor Skare. Man læser jo, at „da Jesus saa Følget, steg han op paa et Bjerg“ (5, 1). Og man læser ogsaa, at „da Jesus gik ned af Bjerg, fulgte ham meget Folk“ (8, 1). Og det kan da ligge nær at tænke, at Mødet paa hint Bjerg kunde være et lignende, „et stort Missionsmøde“, og at Herrens Tale saa maatte svare til en almindelig Missionsprædiken, særlig en Tale til dem, der vandrede „som Saar uden Hyrde“ (Mat. 9, 36). Denne Fortællelse er ogsaa til en vis Grad rigtig, men den er ikke fuldstændig. Det er vist nok, at Bjergprædiken var en Missions-tale, for saa vidt som den søgte at naa alle Hjerter, om det var muligt. Men det var ingen Missionsprædiken i den Forstand, at den direkte og særligt henvendte sig til dem, der maatte regnes for de vantro. Læser man Herrens Tale med Opmærksomhed og Erfærdighed, da vil man se, at den var kun en Missions-tale paa samme Maade, som naar man kan tænke sig — hvad da ogsaa til sine Tider finder Sted — at der paa et stort Møde, bestaaende af en blanded Fjort, bliver holdt en eller flere Taler, der fremdrager Livet og Lyset i Gud og fremsætter, hvor saligt det er at være paa Livets Side. Og paa den Maade lægges det saa hen til Tilhørerne at overveje og spørge sig selv, paa hvilken Side de staa, ender for sig. Om man saa vil mene eller tvivle

paa, at lige Taler er paa sin Plads ved større Møder, det er en Sag for sig. Her skal blot bemærkes, at som en Udførelse kan en saadan Tale not bruges og ogsaa gøre sin Nytte. Vigtigt er det ogsaa at bemærke, at Mennesker er bleve opvakte og omvendte ved Prædiken, der nærmest var beregnet paa at faste Øst og Livet, men som dog blev til Vækkelse, idet de kunde gøre det klart for vantro Mennesker, at naar det var saadan at være Kristne, saa var de ikke med i den Fjort, men maatte se at komme med.

Herrens Bjergprædiken var nu klart nok en Tale til og om sine Disciple. Og det „meget Folk“ maatte faa beriggennem se at fatte, hvor de stod, og hvad de fattedes. At Taleren gik i den Retning, det viser os hele dens Indhold, men det fremgaar ogsaa i det enkelte. Det hedder saaledes, at „da Jesus havde sat sig paa Bjerg, gik hans Disciple til ham. Og han oplyd sin Mund og lærte dem“ (Discipulene). Og det samme fremgaar af Udtalelser som disse: „J er Jordens Salt“. „J er Jordens Salt“. „J er Jordens Salt“.

Og det var dette sidste, Jordens Salt, vi vilde ofte en lille Betragtning. At Taleren om Saltet er et Billedsprag, er jo let at se. Saltet tages som et Billede paa det aandelige. Og det bliver fremhævet som det ejendommelige ved Saltet, at det har kun Betænding i en Retning, og det er ved at holde det fæstede friskt. Saa naar Saltet mister sin Kraft, sin Egenkab, saa duer det ikke til andre Ting. Det er det ene. Men saa er der tillige den Omstændighed ved Saltet, at det kan ikke selv hjælpes ved nogen Ting, det vil sige, det er ingen Retning for det. „Hvorned skal det saltes?“ spørger der, nemlig naar det først har mistet sin egen saltende Kraft. Dette er noget enestaaende, noget betegnende. (Lukas 14, 35) har den Tilføjelse om Saltet, at „det tjener hørtet til Jord eller til Gødning.“ Og han har ogsaa det, at Jesus i denne Forbindelse har sagt: „Hoo som har Øst af hore med, han hore!“ Denne Bemærkning om Jord og Gødning frembringer paa en staaende Maade, hvor ubrugeligt og rebningsløst forlort Saltet er, naar Kraften er gaaet af det. Ellers kan jo snart alting være til Gødning, naar det af en eller anden Grund ikke længer er, hvad det skulde være. Men med Saltet er der intet Naad.

Kristelse.

A. F. S. Grundtvig.

Verden! o Verden! hvi frister du mig Endnu under Haarene hvide? Kender dig nogen, han løber ej dig, Paa hvem kun en Daare mon lide; Du stufed enhver, Som havde dig tar, Du tidlig og sild dem stufed for vist, Og grovst til sidst.

Hvad er dit Liv uden Rist eller Ro, Din Lyft uden Grænser og Hvile? Sejre du saa'r, men kun Stride ogpro, Dit Smil flyder gloende Vile; Din Glæde er Vind, Din Glans kun et Stin, Og Magien og Vren, du roser dig af, Som Stummet paa Ha.

Hvad er din Fred, uden Liv eller Lyft, For Vred, som ej sig kan røre? Ode og tomt er det verdslige Bryst, Naar Stormen og Striden opbrø; Et udværet Hav, En binbaaken Grav! Du ved tet, o Verden! du priser din Fred Og ghyer derved.

Kærlige Frelser! end talder du mig, Din Røst og din Trøst er de rette, Ungdom og Styrt fortælle ej dig, Du talder de gamle og trætte: De faldende Loo, Du talder fra Stov Og fører dit Følge i lyfende Fjed Til Liv og til Fred.

Vi bet og Frede n! I himmelske to, Som altid med Frelseren følge! Himmerig er, hvor I bygge og bo, Og Stov eders Glans kan ej følge; Hvor Livet har Fred Og blomster derved, Hvor Freden har Liv og har Vns; Hvilken Lyft! Den evige Trøst!

Hjerte, o Hjerte! i Himmerigs Glans Syv Gange hver Dag du dig bade,

Magt da jeg faar med den Helligaands Sæns Til Verden med Lyft at forlade, Med Liv og med Fred I Frelserens Fjed Mit Løb at fuldende til Høivien fuld løb I Abrahams Stov.

Kærlige Frelser! du ser min Attraa Til hvad der er evig det bedste, Mellem min Sjæl og hvad brat skal forgaa Et svælgende Dyb du befæste, Saa Verden, jeg ser, Mig frister ej mer, Men Himlen, jeg haader, mig vorder saa tar, At Hjertet er der!

Noget om det paatænkte Alderdomshjem.

Der er jo frevet noget om et faadant hjem, men jeg synes, at det gaar lidt langsomt med Indsamlingen dertil. Er der endnu ikke megen Interesse derfor? Jeg ønskedes saa gerne, at det blev til Alvor, ikke for mit eget Vedkommende, thi jeg haaber, at jeg ikke kommer til at trænge til det. Men jeg kan godt forstaa, at flere paa min Alder og flere Ar under kan være fæstede saaledes, at det var en Velgørlighed for dem haade timelig og aandelig, thi jeg haaber, at der vil blive Anledning for disse gamle til at høre Kristi Evangelium, at der ogsaa kunde blive noget Missionsgering i den enkelte Time, til disse gamle Sjæles Frelse.

Hvad det angaar med saadanne gamle, som kunne langes efter et faadant hjem, da er det ikke altid saadant, at deres Børn er — til at være hos; de kan være nok saa omhyggelige for deres gamle Forældre. Men mange trænger til at komme i Ro, det trænger vi ofte til, naar vi bliver gamle. Vi behøver et Værelse for os selv at tilbringe en lille Stund i et Enrum med vor Gud og Frelser efter Matth. 6, 6. Det er da, som han tager os afstids fra Følget, det er velgjort at være i Enrum med den lærte Gud. Men det er ofte Tilfældet, at de unge ikke forstaa det, men synes, at de gamle har det jo godt, som de har det. Nogle gamle ejer maalte en lille Kapital, saa at de ikke behøver at nyde dette Gode for ingen Ting, især naar de lærer at tenke, hvilket Gode det er for dem paa deres gamle Dage. Det er jo nærmest en Barmhjertighedsgering i Forening med en Missionsgering.

Maatte Herren høje Hjerterne for denne Sag, da vil Gaverne nok komme ind ad en eller anden Vej, enten som Højselsdagsgave eller paa almindelig Maade. Herren er god imod mig, og hans Mistundhed voder evindelig. Ja, og saa indtil Alderdommen og de graa Haar vil han være den samme. Blot at han maa være mit alt. Dertil maa han selv danne mit Hjerte af Naade. I h. L u n d.

Skandinavisk Kirkeliv i Amerika.

Dagbladet's kirkelige Korrespondent, der under Ugedagmet „Spero“ skuler en daglig, paalidelig og ædruelig Theolog, rimeligvis en af Københavns yngre Sognepræster, har nu lig skrevet følgende om skandinavisk Kirkeliv i Amerika.

Da Kristnen særlig berører os danske, vil den sikkert interessere mange, og vi hidtæller den derfor i sin Helhed. „Spero“ skriver: „Aar efter Aar har Europa i Løbet af et Par Aarhundreder sendt stedske søfærende Storer af Udbandere over Atlanterhavet til den nye Verden. Og har der end imellem disse Udbandere været mange flette Bestanddele, mangen en habareret Kristens, mangen en Kærling, der søgte at udfolke sin velfortjente Straf, saa har der dog ogsaa været mangen en ung Mand og Kvinde, som haade aandeligt og legemsigt maatte henregnes til Samfundets Skærne, der har sat Kurser over mod det fjerne Land, enten fordi Forholdene i Fædrelandet var dem for tæmne og for trange, eller fordi Lyften til Gøentyr og til at bryde sig en Bane dred dem ud i den vide Verden. Og Skandinavianer har ikke været den Del af Europa, der har hødt det mindste Kontingent til hin Udbandretstrøm. Der er jo her i Norden Egne, hvor

man snart i hvert andet Hus kan faa at høre om Søner eller Døtre, der er „ovre i Amerika“ og kan se Billeder paa Baggene af Herrer og Damer i det ejendommelige Drefs, der særtæger amerikaniserede Vandere, som fra at være Karle og Viger i deres Hjemegn, er bleone „Gentlemen and Ladies“ derovre i det vidunderlige Land under „de Star-Spangled Banner.“

Lange bærede det, inden Skandinaviens Kirkesamfund som i Tænter om, at de stulde deres udbandrede Søner og Døtre i Amerika nogen aandelig Pleje. Og som vort eget lille Fædreland gerne er et af de sidste i Rækken ved alle den Slags Foretagender, saaledes var det ogsaa det sidste ved denne Lejlighed. Sverrig og Norge gif foran Danmark med Hensyn til Omforgen for det religiøse Liv blandt Nordboerne i Amerika, og det uagtet der i en Renssestæder alene indbandrede ca. 180,000 Danske i de forenede Stater. Sverriker og Nordmande haade allerede forlangt Kirkesamfund og Synoder derovre, da vi Danske omfider ved Aarets 1869 fik gnedet Sønnen af Vjæne og taget fat. Følgen deraf var, at en Mængde danske Indbandrede var bleone aldeles fremmede for alt, hvad der hedder Kirke og Religion (mange haade vel aldrig haft at gøre dermed hjemme fra), medens de, der haade nogen religiøs Trang, for Størstedelen var bleone laarede af Sætter som Baptister, Metodister og Adventister, og kun de mere kirkelige konservative Elementer haade fultet sig til norske, eller iske lutherke Samfund. Som Nordmandene staa i forreste Række med Hensyn til Emigrantantal, saaledes har de ogsaa stadigt gjort det med Hensyn til Dannelse af Menigheder, men i mange Ar har Døst og Spild ødelagt en hel Del indenfor de nord-amerikanske Samfund, medens Sverrikerne forholdsvis har været de fremmeligste i Henseende til Enighed og Sammenhæng.

Sverrikerne dannde 1860 den saakaldte Augustana-Synode (saaledes kaldet efter den augsburgske Betendelse). Den har et teologisk Seminarium i Rock Island og slutter sig nær til det store engelsk-lutherke Generalkoncilium (General Council). Dette Samfund er strengt lutherk, man kan maatte sige: endog strængere end Luther selv, thi det fastholder blandt andet den bekendte Kontorbidformel, der fremstiller det naturlige Menneske som værende lig „en Træløds eller en Sten“ i aandelig Henseende. Men der er Sammenhald i dette store svenske Samfund. Den Strid, som den bekendte Lektor Waldenström i sin Tid forvalgte i Hjemlandet, og som navnlig drejede sig om Forsoningslæren, har vel forplantet sig til Amerika, men ikke kunnet splitte Augustana-Synoden. Derimod har den splittet et mindre svensk Samfund, Augustarius-Synoden. Augustana-Synoden er meget livskraftig, har Missionser blandt Mormonerne og i Indien samt en Sømandsmission i de forenede Staters Havnehaeder.

Nordmandene har derimod som ovenfor sagt været opreone af Stridigheder lige fra Begyndelsen af. Særligt har en Strid om Naadeaalg, udgaaende fra den lyst-lutherke Missions-Synode, voldt stor Splittelse blandt Nordmandene, der nu er delte i forskellige, lidt indbyrdes modstridende Samfund. Kraftigt har „den nord-lutherke Konferens“ vist sig at være. Den driver daade Jærelsmmission og Hedningemission. Og det mangler ikke paa især vigtigt Arbejde for en Sammenlutning mellem de forskellige norske Samfund, et Arbejde, der til Tider har syntes at lyfkes, men saa atter er mundet ud i nye Spaltninger. Kunde man nu kun melde om de Danske, at de stod som et enigt Kirkesamfund, da var det vel; men desværre er det ikke saaledes. For det første var der en Del Danske, som før vi begyndte vor egen dansk-amerikanske Mission, haade sluttet sig til Nordmandene. En udmærket Mand, Præsten C. L. Clausen, sødt paa Vrs, men Præst blandt de norske Udbandrede, haade haft Vje for de Danstes aandelige Nød og taget sig af dem. I Aaret 1870 dannde han Samfundet „den nord-danske Konference“, hooftu i Aaret 1884 et nyt Samfund udkliffet sig — dog ved fredelig Overenskomst — under Naad af „det dansk-ebangelisk lutherke Kirkesamfund“, bestaaende af Danske, væsentligt af pietistisk Farve.

Men vi kommer nu til Arbejdet her-hjemme. Dette begyndte 1871, da A. S. Nielsen, R. Thomsen og A. Dan, alle tre uksaminerede Mænd, blev ordinerede til Præster for danske Menigheder i Nordamerika paa Foranledning af det 1869 dannde „Udvalg for den dansk-amerikanske Mission“. Det viste sig, at Trangen til og Længselen efter danske Præster var ret betydelig. Nu, da Begyndelsen var gjort, led der Rald og Indbydelse fra mange Smaatredje. Overmaade svært var Missionsarbejdet i hine første Ar i Henseende til de hore Forehold. Den danske Præst maatte hdi rejse Tusinder af Mil for at imødekomme de mange indtrængende Anmodninger, maatte ride eller køre hele Døgn over vilde Prærier eller gennem fætte, mennefætomme Stove. Men naar han saa stod Ansigt til Ansigt med den lille Kreds af Landsmænd, som i Aarets haade fiddet og fultet og længtes efter at hore Evangeliet forkyndelse paa Modersmaalet, naar han saa, hvor usigelig glæde de blev ved igen at være med til en Substans efter den fødrene Stik, naar de dybt begærede kom med deres Børn ved Haanden, undertiden halvokse Mennesker, som de haade ventet paa at faa døste af en dansk Præst, saa kunde han nok ølemme sin Smule Nøje for Glæden over at maatte være betroet den velgjænde Gerning at forkynde det gode Budskab for sine udbandrede Landsmænd.

I Aaret 1872 stiftedes paa et Møde i Menah i Wisconsin en „Kirkelig Missionsforening“, hvis Bestyrelse kom til blandt andre at bestaa af ovennævnte Pastor Adam Dan samt den nyordinerede Pastor Rosmus Andersen, en af den dansk-amerikanske Missions mest trofaste Mænd, den Gang Præst i Waupaca, nu gennem mange Ar dansk Sømandspræst og Emigrantmissionær i New York, kendt som en fittig og grundig Stildrer af den lutherke Kirkes Liv i Amerika. Bladet „Kirkelig Samler“ blev stiftet, og 1874, da Samfundet var vokst til 34 Menigheder med 10 Præster, enedes man om at give den Navnet „den danske Kirke i Amerika“. Præsterne udbannedes først paa Folkehøjskoler her-hjemme, men senere fik man en egen Præsteskole i West Denmark, senere i Des Moines. Enkelte teologiske Kandidater fra Danmark kom ogsaa over og tjente nogle Ar som Præster i dansk-amerikanske Menigheder.

Henved en Snes Ar gif alt godt. Samfundet voksede, og uagtet det rummede de samme tre Retninger som Kirken her-hjemme, den folketirkelige, den grundtvigske og Indre Mission, gif man dog ret godt i Spænd sammen, indtil der ved Ar 1891 udbrød en Strid i Anledning af et af Pastor Fr. Grundtvig (gamle Grundtvigs Søn) stiftet „Dansk Folkesamfund“, der skulde fremme folkelige Opgaver, bevare dansk Sprog i Amerika og holde Forbindelsen vedlige med Moderkirken. Dette tilligemed Udtalelser fra de grundtvigske Præster i Samfundet om Bibelen som ikke værende et med „Guds Ord“, var de pietistiske Bestanddele især blandt Præsterne for meget. Efter forskellige haarde Sammenstød, og efter at Striden en Stund (1892) haade syntes nogenlunde bilagt, brød den ud igen i lyse Vær, og 1893 delte den danske Kirke i Amerika sig i to Samfund: et væsentligt grundtvigt, der beholdt Navnet „den danske Kirke i Amerika“ og som for Tiden tæller 49 Præster, et andet, væsentligt præget af Indre Mission, der nu, efter senere at have forenet sig med det ovenfor omtalte fra den nord-danske Konference i 1884 udkliffte Samfund, tæller sig „den forenede danske, evangeliske lutherke Kirke i Amerika“ og for Tiden tæller 88 Præster. Begge Samfund arbejder flittigt og paasønnelsesværdigt; det er jo kun Støbe, at heller ikke vor Kirkesamfund i Amerika saaledes har kunnet undgaa Splittelse.

Ibet vi nu til Slutning skal meddele nogle Træk af skandinavisk, særligt dansk Kirkeliv i Amerika, griber vi Lejligheden til at gøre opmærksom paa en fornøjelig lille Bog, der udbom i Fjor: Læser Chr. Ballings „En Sommer i Amerika“. Denne Bog er blevet aldeles forkeret opfattet af en Ammelber, der i den har ment at skulle finde en Stildring af Naturen og Livet i Amerika i sin Helhed. Det er ubelukkende en Stildring af vore Landsmands Liv derovre i det store Land under „de Stars and Stripes“ (Stjernebanneret), særligt som det atter sig i Hjem, Kirke og Stole, og som

faa den Bogen færdeles oplufende og interessant. Forfatteren af nævnte Bog har ganske vist ikke haft Lejlighed til at sætte sig ind i Livet i den forenede Kirkes Menighedsstredje, men han har set sig godt om indenfor den danske Kirke. Han har følt sig stærkt grebet af, hvad kirkelig Frøvilighed fremaar at udrette i Amerika, hvor alt er Frimønstret. I Bverne tager Kirkefaarn op ved Siden af Kirkefaarn. Saaledes har Bnen Hutchinsoen i Minnesota med sine 5200 Indbyggere ikke mindre end 12 Kirker, idet omtrent høert eneste optantelige Samfund har sin „Hvad giver Du aarlig i Kirke- og Præstefenge?“, spurgt Forfatteren en Befendt derovre. „Hvortidde Dollars“, led Svaret. Det er omtrent 150 Kroner. Det var Bidraget fra en ganske jævn Landbruger. — De danske Præster fylde gennemgaaende godt og smukt paa deres Plads og deres Hustruer ikke mindre. Men at være dansk-amerikansk Præst er ingenlunde en Vandring paa Roser. Tidt maa han endnu den Dag i Dag køre 50 engelske (12½ danske) Mil og prædike tre Gange paa en Søndag. Mange Steder er Menigheden saakaldt nok til at bære Udgifterne til Kirke, Stole og Præst, og Splittelsen i to Samfund gør det naturligvis svæere, da mangen en dansk Bygd, der før kun haade en Præst og en Kirke, nu maa have to. Præsten har kun af Haanden i Run- den, tan intet løse paa sine Børn, intet lægge hen til de gamle Dage. Pension er her jo ikke Tale om. Vi holde Bøge tan Præstefolkene ikke evne, og Præstefolkene har da mere end nok at gøre, især hvis hun har smaa Børn. Tidstid maa Præsten paa Landet være Alsmænd, idet han gerne har Jord til 1 a 2 Heste og et Par Køer. Han er nødt til at have Befordring for de vidt spredte Prædikepladfers Stid. I Amerika er det Stik, at Mændene malter, og det maa Præsten ogsaa til. Han maa fodre, vande, strigle, spænde for og fra, i det hele gøre fuldstændig Staldtjeneste. En Rejse til en Prædikeplads, tidi fire Mil borte, om Efteraaret og Vinteren ad bundløse Veje er noget andet end en Kæretur her-hjemme til Annekset. Men saaledes har Præsterne det i mange mindre Samfund i Amerika. En Dag tom Forfatteren gaaende gennem en lille Stationsby og mødte her en tarveligt klædt Mand, der trillede en vel læst Vær foran sig. „Det er Præsten for den svenske Menighed“, blev der sagt. Næste Dag saa man den svenske Præst sidde oppe paa sit Tag for at udbedre sin Skofsten. I en tist Menighed haade Præsten en lille Biforretning med at sælge Cigarer og passe forskellige større Haaver. Men stigt tager man lige saa lidt Ansud af i Amerika, som den apokrifiske Menighed tog Ansud af, at Paulus var Teltmager, Kirkegangen er ikke lige god i alle de danske Menigheder, men i Almindelighed er det en forstaaende Kreds, der samles, og Sangen er god.

Kaiserswerth.

I „Høbe“ (Nr. 1) meddeler Pastor Dalhoff følgende: „Fra Kaiserswerth meddeles, at Pastor Georg Fliedner fra førstkomende 1. April trækker sig tilbage fra Diakoniseanstaltens Ledelse. Da hans Fæder, Pastor Fliedner, bortkaldtes i 1864, blev dennes Svigerføn, Julius Dischhoff, hans Efterfølger. Men ved Dischhoffs Død i 1898 mente Georg Fliedner, som siden 1872 haade været hans Medhjælper som anden Præst og Vice- forstander, at Næringen var bleven for stor for en Mand, og Pastor Fliedner blev da tilkaldt for at dele Ledelsen med ham og hans Søster, Forstanderinden Minna Fliedner. Siden traadte denne tilbage af Helbreds-hensyn, alst af Søster Bertha Huhn. Og nu har det vist sig, at Ordningen med „tredelede Spids“ har medført Danskelligheder store nok til, at den ældre trækker sig tilbage for den yngre. Ikke alene vi, der i „Broder Georg“ saa en tar Ven, men alle, der har glædet sig ved i Kaiserswerth at finde den gode Familietradition bevaret, vil føle det som en Æmerte, at dette har skullet se. Og Kaiserswerth er i den Grad bleven Midtpunktet for hele Diakonisegeringen, at enhver Uvigselse fra det gamle, gode og funde Spor der, som man muligvis kunde komme til at frygte for, bliver til en Befængning for det hele. Gide da Gud i sin Naade, at al saadan Frygt maa vise sig ugrundet; hans Naad, Krafts og